הלכה · משנה תורה · מפרשים · יד איתן · ספר נזיקין

יד איתן על משנה תורה, הלכות רוצח ושמירת נפש

רבי אברהם משכיל לאיתן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יד איתן על משנה תורה, הלכות רוצח ושמירת נפש

רבי אברהם משכיל לאיתן

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יד-איתן-על-משנה-תורה-הלכות-רוצח-ושמירת-נפש/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה 39-202611200317v של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה יב 4
פרק ג 4
הלכה ז 4
פרק ד 4
הלכה א 4
הלכה ה 4
הלכה יב 4
פרק ה 5
הלכה ג 5
הלכה יד 5
פרק ו 5
הלכה יב 5
פרק ז 5
הלכה טו 5
פרק יא 5
הלכה טו 5

פרק א

הלכה יב

רדף אחר ערוה ותפסה ושכב עמה והערה אע"פ שלא גמר ביאתו אין ממיתין אותו עד עמדו בדין. וכ"כ הטור בח"מ סי' תכ"ה ובכס"מ ובב"י לא הראה מקור להא דכתבו דמשהערה אין הורגין אותו אלא מהא דתניא נעבדה בה עבירה אין מצילין אותן בנפשו ובב"י כתב דנראה דטעמא דמשהערה כבר נפגמה. ולא מפיו אנו חיין בזה שהרי הוא מבואר להדיא בגמ' שם (סוף דף ע"ג):

פרק ג

הלכה ז

וכן הדוחף את חבירו מראש הגג ונפל ומת משערין גובה המקום שהפילו מעליו. הכ"מ לא הראה מקורו והוא מתבאר בברייתא דמייתי הש"ס בפ' החובל (בבא קמא דף צ' ע"ב):

פרק ד

הלכה א

המתכוון להרוג את זה והרג את זה פטור ממיתת ב"ד ומן התשלומין כו'. מ"ש הכס"מ דרבינו פסק כרבנן דר"ש כבר השיג עליו הלח"מ בהל' חובל וכן בפי' המשנה דסנהדרין כתב רבינו בהדיא הלכה כר"ש:

הלכה ה

אמדוהו למיתה והיקל ממה שהיה ולאחר מיכן הכביד ומת ה"ז נהרג כו' שרגלים לדבר. הכ"מ נדחק בלשון רבינו ובס' ת"ח כתב שדברי רבינו הם ע"פ ברייתא דאיתא בירושלמי בסנהדרין:

הלכה יב

אפי' עובר עבירה לתאבון מצוה להצילו. נ"ל להביא ראיה לזה מסנהדרין (דף ע"ב:) דקאמר התם דמים לו בין בחול בין בשבת ומי לא איירי שחלל שבת במחתרת וכגון במרא וחצינא דאיכא איסור דאורייתא. בעירובין ל"ה:

פרק ה

הלכה ג

ישראל שהרג בשגגה כו' את גר תושב גולה. עיין בהשגות ובכ"מ ועיי' במ"ש הרב תוי"ט במכות ליישב גירסא זו בדברי רבינו:

הלכה יד

מי שפחד מן המלך שלא יהרגנו בדין מלכות כו' וברח למזבח ונסמך לו אפילו היה זר הרי זה ניצל. מקור לזה עיין בשו"ת מקום שמואל סי' כ' ובס' פנים מאירות ס"ס פ"ה תירץ בזה ענין יואב דאף שלא היה שם התראה היה רשות ביד המלך או ביד בית דין להורגו מחמת הוראת שעה:

פרק ו

הלכה יב

מי שהיה דולה את החבית להעלותה לגג ונפסק החבל ונפלה על חבירו והרגתהו כו' פטור מן הגלות שזה כמו אנוס הוא. מש"כ הכס"מ דרבינו ברוחב שכלו נתן טעם זה ז"א אלא הוא מוכרח בש"ס דמכות (דף ט' ע"א) וכמ"ש התוס' שם בד"ה אמר ליה רבא כו' דטעמא דדרך עלייה פטור מגלות הוא משום דהוי אנוס ביותר ולאו מדעת עצמו כתב כן רבינו:

פרק ז

הלכה טו

אע"פ שהחובל באביו בזדון חייב מיתת ב"ד כו' א"ח גלות. כתב הרב כ"מ בספרי פ' מסעי, וז"א אלא דברי רבא דפרק אלו הן הגולין (מכות דף ח':):

פרק יא

הלכה טו

בכ"מ: רבינו השמיט זה משום כו'. ועיין שבת קכ"א: